

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 15CoCsp/7/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121413955
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vlasta Ondrejková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6121413955.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Vlasty Ondrejkovej a členov senátu JUDr. Martiny Balegovej a JUDr. Pavla Pileka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX B., o zaplatenie sumy 14 818,97 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 10Csp/119/2021 – 302 zo dňa 4. decembra 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd ruší rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 10Csp/119/2021 – 302 zo dňa 4. decembra 2023 a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu (I. výrok) a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 1 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného a účinného v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy, § 3 ods. 1, § 39, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1, § 565 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (účinného v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu), § 215 ods. 1, ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v časti trov s poukazom na § 262 ods. 1, ods. 2, § 255 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 14 818,97 eura s príslušenstvom titulom zmluvy o splátkovom úvere z 21. 02. 2017, ktorú uzatvoril žalovaný v postavení spotrebiteľa a právny predchodca žalobcu (C., D.) v postavení dodávateľa. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie predmetnú zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú s tým, že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V konaní mal za preukázané, že listom z 30. 01. 2020 vyzvala C., D. žalovaného na uhradenie dlžnej sumy najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy a bol upozornený na to, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Žalovanému bol list doručený fikciou doručenia uplynutím odbernej lehoty 25. 02. 2020. Listom zo dňa 03. 03. 2020 vyhlásila C., D. mimoriadnu splatnosť pohľadávky k 02. 03. 2020 napriek tomu, že žalovanému plynula 15-dňová lehota na zaplatenie dlhu do 12. 03. 2020, čo malo za následok porušenie povinnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že výzva na zaplatenie v sebe, okrem možnosti zaplatiť dlh v určenej lehote, jednoznačne implikuje aj povinnosť veriteľa počkať na uplynutie tejto lehoty, v tomto prípade počítajúc od doručenia zásielky fikciou. Opačný výklad sa prieči nielen právnej logike, ale aj spravodlivosti. Do tejto kategórie, podľa názoru súdu prvej inštancie, spadá aj argument žalobcu, že išlo o jednostranný právny úkon, s ktorým mal žalovaný možnosť sa oboznámiť už v prvý deň zásielky na pošte. Dodal, že jednostranný adresovaný právny úkon vzniká (stáva sa perfektným) v okamihu, keď prejav vôle dôjde adresátovi. Proces vzniku tohto druhu právneho úkonu sa završuje dôjdením prejavu vôle. Fikcia dôjdenia, teda, že adresát mal možnosť sa oboznámiť

s jej obsahom, môže byť uplatnená až následne, keď adresát písomnosť v určenej lehote neprevezme alebo odmietne prevziať. Za daného skutkového stavu súd ustálil, že oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru je potrebné považovať za neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka a z tohto titulu neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, preto žalobca nemá v konaní aktívnu vecnú legitimáciu. V tejto súvislosti poukázal aj na bod 13.3 odôvodnenia uznesenia NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020, z 15. decembra 2020, podľa ktorého zmluvné dojednanie, že zásielka sa považuje za doručení uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania je neprípustné, pretože dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručení len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Keďže adresát si mal možnosť v tomto prípade zásielku prevziať až do uplynutia odbernej lehoty na pošte, fikcia doručenia mohla nastať až uplynutím tejto lehoty. Okrem toho poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre v obdobnej veci vydané pod sp. zn. 7CoCsp/14/2022, z 20. 04. 2023, podľa ktorého: „Odvolací súd uvádza, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/36/2020, z 15. decembra 2020, (R 4/2021) rieši či je možné platne dojednať fikciu doručovania zásielky a tiež platného postúpenia bankovej pohľadávky. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí uviedol, že v zmluvnej právnej praxi sa zvyknú v súvislosti s doručovaním právnych úkonov a iných listín v zmluvách používať dojednania upravujúce tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručení bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. V tomto smere možno však rozlišovať dve situácie fikcie doručenia, a to: 1/ zásielka sa považuje za doručení uplynutím vopred určených dní odo dňa jej odoslania, 2/ zásielka sa považuje za doručení dňom jej vrátenia odosielajúcemu subjektu z dôvodu neprevzatia adresátom. K prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručení len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s ustanovením § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka. Princíp doručovania právnych úkonov ako podmienka ich účinnosti vyplýva nielen z § 45 Občianskeho zákonníka, ale je jednou z hlavných zásad súkromného práva. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť - ak má byť určitý právny úkon uskutočnený jednou osobou významný pre inú osobu, musí mať táto osoba aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozičnej sféry). Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t. j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby (spravidla v záhlaví zmluvy) s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Z uvedeného vyplýva, že stanovisko žalobcu, že nie je podstatné kedy si žalovaný prevzal list, ale to, že zmluvné strany si dohodli fikciu doručenia na tretí deň po odoslaní zásielky (bod č. 6.3. Všeobecných obchodných podmienok C. C.), preto by sa výzva na splatenie dlžnej časti úveru považovala za doručení v súlade s bodom 6.3. VOP, je nesprávne, pretože k prvému spôsobu dojednania fikcie doručenia zaujala súdna prax odmietavé stanovisko, podľa ktorého dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručení len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta.“

3. V prejednávanej veci súd prvej inštancie ustálil, že žalobca v tomto konaní nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a ktoré bolo uplatnené v tomto konaní, preto žalobcovi nie je možné toto právo priznať. Z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tomto konaní súd prvej inštancie žalobu zamietol s tým, že sa nezaoberal ďalej meritom sporu.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému, ktorý mal v spore plný úspech vo veci, priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania, vrátane odvolacieho konania. Namietal právne posúdenie súdu prvej inštancie, ktorý sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal predovšetkým tým, že zásielka obsahujúca právny úkon sa považuje za doručení až uplynutím tzv.

odbernej lehoty. Vo svojom odôvodnení zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/36/2020, z 15. decembra 2020, ktoré podľa súdu odmieta možnosť dohodnúť si fikciu doručenia, resp. nevyvrátiteľnú domnienku, že zásielka sa považuje za doručení len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Súd prvej inštancie však úplne opomenul skutočnosť, že v predmetnom rozhodnutí Najvyššieho súdu SR je riešená aj tzv. teória dôjdenia. Vzhľadom na uvedené žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5Cdo/36/2020 z 15. decembra 2020. K uvedenému sa už žalobca vyjadril aj vo svojom vyjadrení zo dňa 13. 09. 2022, s ktorým sa súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení vôbec nezaoberal, resp. len v stručnosti uviedol, že argument žalobcu, že išlo o jednostranný právny úkon, s ktorým mal žalovaný možnosť sa oboznámiť už v prvý deň uloženia zásielky na pošte je výkladom, ktorý sa prieči právnej logike aj spravodlivosti. Takéto posúdenie súdu je pritom v zrejmom rozpore s rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít, príkladmo žalobca poukázal okrem iného aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/2/2017 zo dňa 30. 01. 2018. Právny predchodca žalobcu zasielal výzvu v zmysle § 53 ods. 9 OZ zo dňa 30. 01. 2020 podľa v konaní predloženej zásielky s podacím číslom E. dňa 03. 02. 2020 a dňa 25. 02. 2020 bola vrátená odosielateľovi. Podľa informácie zo stránky Slovenskej pošty z časti sledovanie zásielok bola dňa 27. 02. 2020 uložená na pošte Bratislava 3 v poštovom priechíniku odosielateľa. Odosielateľ si túto zásielku prevzal dňa 09. 03. 2020. Je teda zrejme, že informácie na stránke Slovenskej pošty nie sú kompletne, nakoľko neobsahujú informáciu o dni uloženia zásielky po neúspešnom doručení. Tento údaj je však možné vypočítať vzhľadom na poštové podmienky, tak ako žalobca uviedol vo vyjadrení zo dňa 13. 09. 2022. V zmysle bodu 21.1. Poštových podmienok: „Zásielky (okrem poštových poukazov), ktorých uloženie na pošte alebo u zmluvného výdajcu oznámila SP adresátovi, zásielky adresované Poste restante, zásielky adresované „Na poštu“ a zásielky adresované do miest bez doručovacej služby, ak si adresát nezvolil náhradný spôsob dodávania, si môže adresát alebo oprávnený prijímateľ prevziať na pošte počas plynutia odbernej lehoty, ktorá je 18 kalendárnych dní. Rovnaká odberná lehota sa vzťahuje aj na zásielky, ku ktorým sa vyžaduje potvrdenie prevzatia, dodávané prostredníctvom P.O.BOXu, Post BOXu (ďalej len „priečinky“), Out BOXu alebo BalíkoBOXu.“ Podľa bodu 21.2 Poštových podmienok: „Do odbernej lehoty sa nezapočítava deň prvého neúspešného pokusu o doručenie, resp. deň opakovaného doručenia (Úradné zásielky so službou Opakované doručenie na žiadosť odosielateľa), deň pripravenia zásielky na vyzdvihnutie na pošte, resp. u zmluvného výdajcu alebo deň vloženia zásielky do Out BOXu.“ V zmysle poštových podmienok je teda zrejme, že zásielka bola doručovaná dňa 07. 02. 2020 a z dôvodu nezastihnutia adresáta bola v tento deň aj uložená na pošte. Od nasledujúceho dňa 08. 02. 2020 teda začala plynúť 18-dňová odberná lehota, ktorá uplynula dňa 25. 02. 2020, kedy bola zásielka vrátená odosielateľovi. V zmysle uvedeného je podľa žalobcu potrebné považovať deň začatia plynutia odbernej lehoty (08. 02. 2020) aj za deň doručenia tejto listiny do dispozičnej sféry adresáta, nakoľko v tento deň sa žalovaný mohol už objektívne oboznámiť s obsahom zásielky, keďže táto zásielka už objektívne bola v jeho dispozičnej sfére. Doručením tejto výzvy do dispozičnej sféry žalovaného tak začala plynúť 15-dňová lehota v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a uplynula dňa 23. 02. 2020. Je právne irelevantné, či ju žalovaný aj skutočne prevzal, pretože pri hmotnoprávných úkonoch platí podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí tzv. teória dôjdenia, v zmysle ktorej sa nevyžaduje, aby bol úkon aj reálne doručený, ale postačuje, že sa dostal do dispozičnej sféry adresáta. Uvedené ustanovenie je založené na spravodlivom vyvažovaní záujmov zmluvných strán. Na jednej strane poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom zásielky adresátovi a na strane druhej zaručuje, že právny úkon sa stane právne perfektný aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky alebo zmarí jej doručenie. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 01. 2011 sp. zn. 5 Cdo 129/2010: „Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručení je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručení najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. ako náhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície. Pri interpretácii požiadavky o „doručení“ písomného vyhlásenia v zmysle ustanovenia § 712c ods. 3 Občianskeho zákonníka, je potrebné vziať zreteľ na právne účinky jednostranných adresných (adresovaných) právnych úkonov vyplývajúcich z ustanovení Občianskeho zákonníka § 43a ods. 2, vety prvej a § 45 ods. 1.; interpretácia procesných predpisov neprichádza do úvahy, tak ako to správne poznamenal odvolací súd. V zmysle týchto, prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Dovolací súd poznamenáva, že voči prítomnej osobe (t. j. osobe priamo účastnej pri právnom úkone, ktorý realizuje druhá osoba) prejav vôle pôsobí (je účinný) ihneď. Neprítomnej osobe (t. j. osobe, s ktorou osoba, realizujúca právny úkon nie je v bezprostrednom styku) musí prejav vôle dôjsť; nemusí jej byť doručení (adresátom prevzatý). Prejav vôle dôjde neprítomnej osobe vtedy, keď

sa ocitne vo sfére jej dispozície. Dôjdením do sféry dispozície možno rozumieť dôjdenie prejavu vôle do takej sféry, v rámci ktorej možno rozumne očakávať, že sa adresát s obsahom danej písomnosti oboznámi (môže objektívne oboznámiť). Posudzovanie situácie z objektívneho hľadiska posilňuje dobromyseľnosť i právnu istotu subjektov právnych vzťahov. Vzhľadom na konkrétnu situáciu je potrebné skúmať, či a ako i nedoručený (neprevzatý) prejav vôle pôsobí (je právne účinný) voči jeho adresátovi. K účinnému doručeniu neprítomnej osobe nie je nevyhnutné, aby sa adresát s prejavom vôle skutočne oboznámil, postačuje, že mal objektívnu možnosť tak vykonať.“ V zmysle vyššie uvedenej argumentácie poukázal žalobca aj na uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5CoCsp/58/2022 z 25. 01. 2023. Žalobca považoval za nevyhnutné poukázať aj na skutočnosť, že k zásadám právneho štátu, ktorými je sudca viazaný, patrí aj princíp právnej istoty. Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06). Navyše súd prvej inštancie sám konštatuje, že „jednostranný adresovaný právny úkon vzniká (stáva sa perfektným) v okamihu, keď prejav vôle dôjde adresátovi. Proces vzniku tohto druhu právneho úkonu sa završuje dôjdením prejavu vôle. Fikcia dôjdenia, teda, že adresát mal možnosť sa oboznámiť s jej obsahom, môže byť uplatnená až následne, keď adresát písomnosť v určenej lehote neprevezme alebo odmietne prevziať.“ V zmysle odôvodnenia rozsudku si súd prvej inštancie sám protirečí, keď podľa neho nebola dodržaná 15-dňová lehota v zmysle § 53 ods. 9 OZ, keďže výzvu zo dňa 30. 01. 2020 považoval za perfektnú až uplynutím odbernej lehoty dňa 25. 02. 2020, no pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti z dňa 03. 03. 2020 už uvedené neaplikoval, keďže vôbec neprihliadol na to, že tento jednostranný právny úkon bol v zmysle takéhoto posúdenia považovaný za doručенý taktiež fikciou, keď odberná lehota uplynula dňa 14. 04. 2020. Súd však svoj vlastný výklad pri posudzovaní zosplatnenia odignoroval, preto ho považoval za neplatný. V prípade, že by žalobca akceptoval jeho tvrdenie, že zásielka sa považuje za doručенú do dispozičnej sféry žalovaného až uplynutím odbernej lehoty (s čím nesúhlasí), teda výzva z dňa 30. 01. 2020 by sa tak považovala za doručенú dňa 25. 02. 2020, tak aj samotné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti bolo ako jednostranný právny úkon taktiež doručенé prostredníctvom fikcie dôjdenia. Tak by sa zosplatnenie stalo perfektným a nadobudlo by účinnosť až doručенím do dispozičnej sféry žalovaného, teda uplynutím odbernej lehoty v zmysle obálky predloženej v konaní, na ktorej je vyznačený dátum vrátenia zásielky deň 14. 04. 2023. V zmysle uvedeného by tak aj pri akceptácii argumentácie súdu bolo nevyhnutné dospieť k záveru, že boli splnené podmienky na platné zosplatnenie pohľadávky, pretože aj keby 15-dňová lehota začala plynúť odo dňa, kedy uplynula odberná lehota výzvy z dňa 30. 01. 2020, t. j. 25. 02. 2020, tak by uplynula ako uviedol súd dňa 12. 03. 2020, čo by nepochybne bolo do 14. 04. 2020. Uvedené by tak bolo v súlade s právnym posúdením súdu ohľadom perfektnosti a účinnosti jednostranného právneho úkonu a rovnako v súlade s požiadavkami stanovenými § 53 ods. 9 OZ. Vzhľadom na uvedené žalobca bol toho názoru, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ohľadom posúdenia doručovania do dispozičnej sféry v súkromnoprávných vzťahoch a zároveň súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces z dôvodu, keďže rozhodnutie súdu je nepredvídateľné a nepreskúmateľné. V danom prípade postupca využil právo podľa § 565 OZ a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s § 565 OZ a z jeho strany tak nedošlo k porušeniu žiadnej zákonnej povinnosti, v dôsledku čoho je v tomto konaní aktívne vecne legitimovaný. Žalobcovi tak patrí nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušenstvom, keďže došlo k platnému zosplatneniu predmetnej pohľadávky a následne k platnému postúpeniu.

6. Žalovaný sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach odvolania podaného žalobcom (§ 379, § 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné a vydaný rozsudok je potrebné zrušiť podľa § 389 písm. b) CSP. Rozhodol tak bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP).

8. Súd prvej inštancie vec správne právne posúdil v otázke charakteru právneho vzťahu strán sporu ako spotrebiteľského vzťahu s tým, že ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Nesprávne právne však posúdil otázku aktívnej legitimácie na strane žalobcu. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana sporu subjektom práva a strana na opačnej procesnej strane je subjektom

povinností, ktoré sú predmetom sporu, sa v civilnom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru o absencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu, keď oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru posúdil za neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka a z tohto titulu nemal za splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súd prvej inštancie poukázal na to, že právny predchodca listom z 30. 01. 2020 vyzval žalovaného na uhradenie dlžnej sumy najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy a bol upozornený na to, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. Žalovanému bol list doručený fikciou doručenia uplynutím odbernej lehoty 25. 02. 2020. Listom zo dňa 03. 03. 2020 vyhlásil právny predchodca žalobcu mimoriadnu splatnosť pohľadávky k 02. 03. 2020 napriek tomu, že žalovanému plynula 15-dňová lehota na zaplatenie dlhu do 12. 03. 2020, čo malo za následok porušenie povinnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že výzva na zaplatenie v sebe, okrem možnosti zaplatiť dlh v určenej lehote, jednoznačne implikuje aj povinnosť veriteľa počkať na uplynutie tejto lehoty, v tomto prípade počítajúc od doručenia zásielky fikciou. Odvolací súd uvedený právny záver súdu prvej inštancie nepovažuje za správny. V danom prípade je potrebné súhlasiť s odvolateľom v tom smere, že doručením tejto výzvy do dispozičnej sféry žalovaného tak začala plynúť 15-dňová lehota v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a uplynula dňa 23. 02. 2020. V danom prípade žalobca preukázal, že zásielka bola doručovaná dňa 07. 02. 2020 a z dôvodu nezastihnutia adresáta bola v tento deň aj uložená na pošte. Od nasledujúceho dňa 08. 02. 2020 teda začala plynúť 18-dňová odberná lehota v zmysle poštových podmienok, ktorá uplynula dňa 25. 02. 2020, kedy bola zásielka vrátená odosielateľovi, čo vyplýva z obálky doloženej v spise (č. I. 73 spisu). Aj podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné považovať deň začatia plynutia odbernej lehoty (08. 02. 2020) aj za deň doručenia tejto listiny do dispozičnej sféry adresáta, keďže v tento deň sa žalovaný mohol už objektívne oboznámiť s obsahom zásielky, pretože táto zásielka už objektívne bola v jeho dispozičnej sfére.

9. Odvolací súd poznamenáva, že z obsahu, resp. povahy samotného § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka možno vyvodiť ten záver, že právna konštrukcia doručovania zakotvená v tomto ustanovení vychádza z princípu tzv. dôjdenia, pričom jej hlavným účelom je zabezpečenie spravodlivého vyvažovania záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu sa na jednej strane poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom adresovaného právneho úkonu a na druhej strane vyhotoviteľovi tohto právneho úkonu, t. j. odosielateľovi má zaručiť istotu, že doručovaný právny úkon sa stane perfektným s vyvolaním zamýšľaných právnych následkov. Tento spôsob doručovania písomností vychádza totiž z tej premisy, že nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne oboznámil s obsahom jemu adresovaného právneho úkonu, ale postačí ak mal vytvorenú objektívnu možnosť tak urobiť. Právna teória a aj súdna prax za možnosť adresáta oboznámiť sa s obsahom konkrétneho právneho úkonu jeho adresátovi nepovažuje iba samotné prevzatie daného právneho úkonu adresátom, ale za takúto možnosť považuje aj doručenie listovej zásielky obsahujúcej prejav vôle odosielateľa do poštovej schránky, príp. vhoďenia oznámenia do poštovej schránky v tom smere, aby adresát získal vedomosť o uložení takejto zásielky a tým aj objektívnu možnosť oboznámenia sa s jej obsahom. V kontexte uvedeného, odvolací súd zaujaté právne závery prvoinštančného súdu ohľadom doručenia zásielky do dispozičnej sféry žalovaného až uplynutím odbernej lehoty a ohľadom začatia plynutia lehoty 15 dní na zaplatenie dlhu, počítaná od doručenia zásielky fikciou, nepovažoval za nesprávne.

10. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia pritom vyplýva, že súd prvej inštancie na strane jednej konštatuje, že nebola dodržaná 15-dňová lehota v zmysle § 53 ods. 9 OZ, keď výzvu zo dňa 30. 01. 2020 považoval za perfektnú až uplynutím odbernej lehoty dňa 25. 02. 2020, avšak na strane druhej pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 03. 03. 2020 už uvedené právne posúdenie neaplikoval. Aj v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti išlo o jednostranný právny úkon, doručovaný fikciou a odberná lehota by v zmysle posúdenia súdom prvej inštancie uplynula dňa 14. 04. 2020. V súlade s uvedeným právnym posúdením by sa aj zosplatenie stalo perfektným a nadobudlo by účinnosť až doručením do dispozičnej sféry žalovaného, teda uplynutím odbernej lehoty v zmysle obálky predloženej v konaní, na ktorej je vyznačený dátum vrátenia zásielky deň 14. 04. 2020, v dôsledku čoho by 15-dňová lehota na zaplatenie dlhu uplynula do 14. 04. 2020. Uvedené tak zakladá aj zmätočnosť napadnutého rozhodnutia, keď súd prvej inštancie nezdôvodnil prečo v prípade výzvy na zaplatenie dlhu, túto výzvu zo dňa 30. 01. 2020 považoval za perfektnú až uplynutím odbernej lehoty dňa 25. 02. 2020, no pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti z dňa 03. 03. 2020 už uvedené právne posúdenie neaplikoval.

11. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku perfektности a účinnosti jednostranného právneho úkonu - výzvy na zaplatenie dlhu zo dňa 30. 01. 2020 a v nadväznosti na to nesprávne posúdil otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP). Úlohou súdu prvej inštancie bude v ďalšom konaní zaoberať sa meritom prejednávanej veci. Súd prvej inštancie v závere bodu 17. odôvodnenia napadnutého rozsudku sám uviedol, že dôvodom zamietnutia žaloby bol iba nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v žalobe uvedeného žalobcu, a preto v ďalšom konaní uplatnený nárok žalobcu bude preskúmať po hmotnoprávnej stránke, k čomu doposiaľ nedošlo. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania vo veci opätovne rozhodne, ustáli skutkový stav veci a vec právne posúdi tak, aby bolo zrejmé, ako k výroku dospel a akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie o všetkých trovách, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

12. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 - § 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.